

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Α'.

'Ηταν ένα βράδυ, που όλοι οι άνδρες έβρεπε να κοιμηθούν στον στρατώνη, γιατί θα ξυπνούσαμε από τα μεσάνυχτα σχεδόν, για την εφώνηθη ανάγκη...

Μιά ημέρα που είχε κηρυχθεί μαζιλαροπόλεμος...

ατόν στρατώνη. Μερικοί από αυτούς όμως, περνώντας από το λόγυ μπήκαν μέσα με την ελευθερία που βγαίνει κανείς σε φιλικό τον σπίτι.

Σωτάδι βαθύ έγείμει το μεγάλο και σιωπηλό γοραείο, σωτάδι που έκανε κάποιον να πη :

—Μορέ παιδιά, παίζουμε δουέσα Καραγκιόζη; —Παίζουμε ! φώναξαν οι άλλοι.

Οι ύπαξιωματικοί του λόγυ μας, παιδιά καλά και μορφωμένα, είχαν αδελφωθεί με τους στρατιώτες και κάνανε παρέα μ' αυτούς, άμείως μόλις τελείωναν τα γυμνάσια και οι εξήγολι έλιόντος. Στη γοραμιά ήσαν οι ανώτεροι, μ' έξω από τη γοραμιά, οι φίλοι των φραζιτών.

'Η άλληθια είνε σχετικώς, πώς λίγων μηνών θητεία στο στρατό, πολλές πλάνες και παρεξηγήσεις μ'ας καθάρως.

Επίγμια με προκατάληψη ότι εκεί θα βρούμε άγριανθρωπιά, τραγυήτητα και άδικια, και βροίκαμε μιά πολύ βαθιά και ψυχολογική κάλωσιση και μ' ευγένεια και πατριωτικότητα, που δεν την φρατζόμαστε ποτέ.

Επίσης τόν βροίκαμε σ' ένα σχολείο, που ύφωναί το φιλότιμο, δίδασκει την αυταπειοθήση και την καλή ύπερηφάνεια και άνιψώνον τον χαρακτήρα.

Μιά φορά ένας στρατιώτης παρουσιάσθηκε πτόν άξιωματικό του, δέν θημοίμα άν ήτανε ο κ. 'Αλεξίου ή ο μακαρίτης Γιάνναρος, και τόν έκαμε παράτονα, πώς ένας άλλος στρατιώτης τόν χιπύσε.

—Και σ' τα χέρια σου τ'όν τά ελχες ; τόν άπάντησε εκείνος. —Άνδρας δέν είσαι; Τά χέρια τί τά έξεις; Δέν ντρέτουν να έρχεσαι και να μουντζουκιάς σ' έμένα, σ'άν μικρό παιδί ;

Και όταν μιά άλλη μέρα, πού ο θάλαμος μας ελχε κηρύξει μαζιλαροπόλεμο κατά τόν γειτονικό θάλαμον, ένας άλλος άξιωματικός συνέλαβε τόν σδεκανά ενομοτάχην να κρατά ήνα μαζιλάρι, έτοιμος να τόν καταφέρη κατά τόν αντίπαλον του, ένω όλοι, φοβισμένοι, περιμένεμα φωνές και αναρρίσεις, φιλιάδες και κάτεργα. Στανούσε και Παναγίς, δέν πιστεύαμε σ' αυτία μας, δταν άκούσαμε τόν λοχαγό να λέη :

—Βάψ' τον την, μωρέ !... Τί τόν φιλιάς ; Δόστου την !... Και νομίζαμε ότι δέν βροίζομαστε στόν 'Ελληνικό στρατό, αλλά σε κάποιον άλλον, δταν κατά την εανάτασις τών γυναισιών, άκούγαμε τόν ίδιο λοχαγό να λέη :

—Σ'ας θέλω ζωντανούς... Λεβεντηδες και όχι κακομοιριασμένους !...

Τρέξ'τε, καίξ'τε, χτυπήθητε, σ' άστεια πάντοτε, χορψ'τε, τραγουδήστε και πηδήστε όσο θέλετε... Να είστε χαρά γεμάτοι και ζωή, και όχι κακομοιρηδες, σ'άν άρρωστες γυναίκες !...

Και δταν, μιά άλλη ημέρα πάλι, έπροβατο να μ'ας έπισκερθη ή Μέρουρος, ή μακαρίτης Γεωργιάννης, ή άξιωματικός μ'ας ελταν :

—Τώρα που θα περάση ο κύριος Μέρουχος, άν έχει κανέναν από σ'ας παράπονα, να τού τόν πητε ελευθέρω. Μη φοβηθήτε τίποτε, γιατί τίποτε δέν πρέπει να φοβέται, παρά τόν ψέμα και την άδικια. Να είστε πάντα άνδρες και στρατιώτες 'Ελληνες !

Κι' έτσι οι ε'άνδρες έφλοτιμούντο, γιατί ο 'Ελληνας ήτανε τότε και καλός,

ήτανε και φιλότιμος, φτάνει μονάχα να ήξερε κανείς να τού μιλήση... Κι' έτσι εφλοτιμούντο κι' οι στρατιώτες και προσπαθούσαν, κατά τα

μεγάλα του τάγματος γυμνάσια, να κάνανε καλά τούς ελιγμούς και να εκτελέσουν τα προστάγματα, για να βγάλουν άσπρο πρόσωπους τούς ανωτέρους των.

Και τότε καταλάβαμε πόσο ελχε αλλάξει ή στρατός και πόσο, αλλάζοντας αυτός, αλλάζει και τούς στρατιώτες...

'Ο Καραγκιόζης και τόν Μολινητήρι

Κι' άποδείχθηκε αυτό πιο καθαρά, λίγον καιρό κατόπιν, που τόν μεγάλο τού τωρφέι άναψε...

Τά ελτα και τ'αράδιασα όλα αυτία, για να μη σ'ας φανη παράξενο, πώς ένα βράδυ στήθηκε Καραγκιόζης μέσα σ' ένα τού λόγυ γοραείο και παίχτηκε, μπροστά σε ανωτέρους, που γελοίασαν όλοι με την καρδιά τους, μιά δλόζληρη κωμωδία.

Κι' ή Καραγκιόζης αυτός τί παρίστατε, νομίζετε ;

Διακωμωδούσε έμάς τούς ίδιους και τ'α στρατιωτικά προστάγματα και τούς στρατιωτικούς κανονισμούς.

'Ο Καραγκιόζης -ιπερντές στήθηκε γρήγορη γρήγορα. Μέσα σε μιά άποθήκη βροθήκε ένα λεικό παιδί, κατάλληλο για τέτοιες περιστάσεις. Διάφορα κωσόνια, τοποθετημένα τόν ένα άπάνω στο άλλο, θ' άποτελείσαν την σκηνη και τ'α κωμωδία από τ'α φανάρια θα φωτίσανε καταλλήλως την δδότη. Κουβέρτες στρατιωτικές σκέπαζαν άπ' έξω τ'α κωσόνια.

'Όλα καλά και έτοιμα, αλλά μόνο που λείπανε οι χαρτίνοι ήθοποι.

'Ενας 'Αθηναίος κωμωπόλης, που ύπηρετούσε και αυτός ως-στρατιώτης, ανέλαβε να καθέρι στήν 'Αθήνα και ν' άγοράση κωραγκιόζηδες αμεταχειρισμένους.

—Κι' άν δέν βρω μεταχειρισμένους ; ρώτησε.

—Πάρτε άμεταχειριστούς, κάμε δ,τι θέλεις !... Πρσέξετε μονάχα ή βασιλοπούλα τού πασά να είν'...άμεταχειριστή, παρθένα !...

'Ο στρατιώτης πήρε άδεια και κατέβηκε στήν 'Αθήνα.

Γύρισε και ρώτησε σ' όλες τις γειτονίες, που κάθε βράδυ άκούγοντανε σταιγγιά ή φωνή τού Καραγκιόζη, μ' άθισος χαρτίνος Καραγκιόζη διαθεσίμος, πουθενά δέν βροικόταν.

—Όποτε...άπαλλαγέντας δέν ύπάρχει ; ρωτήσαμε.

—Όποτε... —Όποτε κανείς που να τόν βγάλαν Καραγκιόζη βοηθητικό ; —Όποτε. Μά θ'α ψάξω άδίκια...

Κι' άνακάτησε την πλατεία Κομνηνούρου, πήγε στή Βάθεια, στή Νεάπολι, άνέβηκε άπάνω στή Δεξαιμένη και έρείνησε τ'α γύρω τού Στάδιου. 'Ιγνηλάτησε δέν έξω π'αυς άλλες άκόμα σνοικίες, αλλά Καραγκιόζη για έσπούλημα δέν βροίκε πουθενά !

Τόν στείλαμε και τόν Ξαναστείλαμε όσόσσο, και τέλος, μέσα σε μιά μάντρα, βροθήκαν κάτι έξαιρεθέντες Καραγκιόζηδες, κωσού, κουλ'οι κ' άνάτηροι, οι όποιοι και έποστρατεύτηκαν, δηλαδή...άκριβοαγορόσθησαν.

—Μά δέν μπορούν αυτία να ύπηρετήσουν στο στρατό, ελτε ή Καραγκιόζαχης, δταν τούς άντίκρισε.

—Τί να γίνη όμως ; 'Εχει άνάγκη, βλέπετε, όλων ή πατοίς !...

'Εν πομπή και παρατάζει μετεφέρθη ή χαρτένιος θισος στο στρατώνη. Στο προσκλητήριο βροθήκανε άπαντες παρόντες. 'Ο Βελή-Γκέας, ή Πεσοσός, ή Μπάριμα-Γιώργος, τόν Μολινητήρι, ή Καζανακέφαλος, ή 'Οραία 'Ελένη, ή Σίδο-Διονισιος; κ' ή Χατζη-'Αιδάτης.

'Ενας στρατιώτης, που ελχε δώσει έ-ξετάσεις εκείνης τις ήμέρες και ελχε έπι-

Τού λόγυ τ'α γραφεία ελχανε μεταφερθη κατά στα ύπογειά...

Μόνον ή βασιλοπούλα να είνε άμεταχειριστή!

—Δέν ντρέτουν να έρχεσαι και να μουντζουκιάς σ' έμένα,

'Ο Μπάριμα - Γιώργος

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΑΥΠΑΙ, ΖΩΓΡΑΦΟΙ, ΜΟΥΣΙΚΟΙ... ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ!

Συνθησώτα η υπομονή κ' η θέλησή του ανθρώπου κάνει κυριολεκτικώς θαύματα. Ένα από τα πιο μεγάλα αυτά θαύματα είναι, αναμφισβητήτως, και τα κατορθώματα των ανθρώπων εκείνων, που γεννηθήσαν δίχως χέρια ή τα χάσανε εξ αιτίας ενός τραγικού δυστυχήματος. Η πιο περιφημότερη γυναίκα δίχως χέρια όλου του κόσμου κ' όλων των αιώνων, υπήρξε ασφαλώς η Άγγλις μίς Μπέφεν, η οποία έλασε πολλά ωραϊότερα ήλινα αγάλματα με τα...πόδια της! Τα καλλιτεχνήματα αυτά της αναπύρου καλλιτέχνιδος θεωρούνται ως άριστοτεχνήματα, άξια και σήμερα. Η μίς Μπέφεν ήταν προκισμένη από τη φρίκη με τόσα αξιοσημείωτα προσόντα—άν και άναπηρος—ώστε την έρωτεύθησαν παράφορα δύο βασιλείς, ο βασιλεύς της Άγγλιας Γεώργιος ο Γ' κ' ο Γουλιέλμος ο ΙΑ'.

Μιά Έλθετις επίσης, η δεσποινίς Ραππέν, χωρίς χέρια κ' αυτή ζωγράφιζε κρατώντας το πινέλο με τα δόντια της. Ήσαν δέ τόσο άρτια τεχνικώς τα έργα της, ώστε έπληρε κάποτε τόν α' έλαινο στην Πανελητική καλλιτεχνική έκθεση της Βέρνης.

Ό περιφημός οσώατος Βέλγος ζωγράφος Φελόν, έγρα το όποιον βρισκόντα σε πολλά μουσεία του κόσμου, και κυρίως της Άμερικης, είχε γεννηθή χωρίς χέρια. Ό Φελόν ζωγράφιζε με τα πόδια του θαυμασίως πίνακας.

Ό άρπαστος Γερμανός φιλοπόιστας Ίωάννης Βαλλέρος, ο όποιος είχε κατασφραγισθή τον κόσμο με τη μαεστρία του, κατά τόν 16ον αιώνα, δέν είχε χέρια και έπαιζε το φλύατό του με τα δάχτυλα των ποδιών του!..

Η περιφημη έδρα που έδωρήθη στον περιηγητή Λαυτό Διήγηστον ήταν έργο του λεπτοφυού Κίτχσον, ο όποιος δέν είχε χέρια. Ό Κίτχσον έμενε στην πόλι Διτσόη, στο Μπριστόλ, και καλλιεργούσε μόνος του τα χωράφια του. Μόνος του έσέλλανε επίσης το άλλοτό του, μόνος του άμειρε τις άγελίδες του, μόνος του ζωφότανε και κορυφούτανε.

Ό Άμερικανός βαθύποιστος Καλέβ Όρτον, τέλος, άν και δέν είχε χέρια, μόνος του ύπόγραφε τα τσεκ, κρατώντας τον κονδύλοφο με τα δόντια του. Η ύπογραφή του δέ ήταν τόσο περίπλοκη, ώστε έλεγε ο ίδιος ότι κανένα χέρι του κόσμου δέν θα μπορούσε να την πλαστογραφήση.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ό Ίταλός έφημέριος Άρλάτος Πιοβάνο, γνωστός για τούς σφακαρισμούς του, εινε κάποτε σ' έναν φίλο του : —Θέλω να εντυχήσης στη ζωή! Μόλις πής το «Πάτερ ήμών» και το «Θεόςκε Παρθένε», να τελειώσης ύστερα με την έξη προσευχή : «Θεέ μου, φύλαξέ με από τούς νεοπλούτους, τούς τοκογλόφους, τούς κακούς κηδεμόνες, απ' τα λάθη των φαρμακοπωτών, από τούς πούλ ταπτικούς στην έκκλησία κ' από κείνους που θραζόντα κάθε λίγο και λιγάκι στην τιμή και στη συνείδησή τους!..».

Τύχει απόρροδος «δικαστής», ο κ. Κυριακόπουλος, έγινε θιασάρχης τού χαρτείνου κόσμου.

Μετά την θεωρία, διεγήρη η σκηνή, καρφώθηκε η δδόννη, τα κινήματα άναγαν και διεγορή άπάντα στο φωτισμένο το πανή ή σκαγραφία του άναεταφού του Πασσά και της καλίδας της φτωχής τού Καραγιώδη, με την προσθήκη τού στρατώνος μας.

Όλοι οι στρατιώτες έκουβίλλαν σκαμνιά, για να καθήσουν, ήρθαν άξιοματωικοί και ύπαξιοματωικοί και έκλήθησαν και άλλων λόγων οι βαθύφοδοί, για να έλθουν.

—Έμπρός, εινε ένας λοχίας από την Κεφαλλονιά, γελώντας και χιτώντας μία πετσέτα. Έγώ θα σάς...σερβίω έδωμέσα!..

Μά δέν ύπρχε τίποτα άλλο για σεοβίσιμα, παρά μονάχα η...πετσέτα!..

Αιτός θμωσ δέν ήταν λόγος για να μνή αρχίση ή παράστασις. Και άρχισε σε λίγο!..

Η ύπόθεσις ήταν παριμένη από τόν στρατώνά μας.

Ό Καραγιώδης είχε προσκληθή ως έφεδρος και έμενε στον στρατώνά, με τη χακένια του στολή. Έκείνη την ήμερα, λοιπόν, έτυχε να διορισθή ο Καραγιώδης μάγειρος τού λόχου και έγραγε...όλο το σασίτο!..

Όταν τον κάλεσε ο λοχαγός, δικαιολογήθηκε πως δουμάζοντας τού φαί σ' ύλάτι, κατεβρόχθισε όλόκληρο καζάνι!..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ό Σάχης της Περσίας είχε κάτοχο της πιο άκριβής πίτας τού κόσμου. Η πίτα αυτή στοιχίσε 60 χιλιάδες λίρες χρυσές και εινε από ύψιστη. Έχει δέ δεμένα επάνω μεγάλα διαμάντια, ρουμπίνια και μαργαριτάρια.

Ό θόρυβος, κάθε θόρυβος, έπυρά βλαβερός άπάνω στο γενικό σύστημα τού ανθρώπου. Κατά τις παρατηρήσεις ενός Σουηδού παιδαγωγού, οι μαθηταί των πόλεων που ύποφέρουν από πονοκέφαλο, εινε πενταπλασία—ανάλογος τού άριθμού των—από τούς όμοιοπαθείς μαθητές των χωριών. Προτείνει, λοιπόν, ο Σουηδός έπιστήμων την κατεδάφισι των σχολικών κτιρίων, που εινε σε κεντρικούς πολυθρόνους δρόμους, και την άνέγερσι νέων, σε μέρη στα ύψοτα να μη ύπάρχουν ούτε εργοστάσια, ούτε και όδρους άνα μεγάλη κίνηση.

Η καλλιγραφία εινε ασφαλώς μεγάλη προσόν. Ό Σαρδού σ' αυτήν όφείλει τη ζήλευτη σταδιοδρομία του. Κάποτε, στην άρχη της σταδιοδρομίας του, ύπεβαλε μία κωμωδία τον στο θέατρο «Όντεόν». Τα χειρόγραφα της κωμωδίας αυτής τα έφριξε άπάνω σ' ένα τραπέζι ο διευθυντής τού «Όντεόν», μαζύ με τα χειρόγραφα άλλων 50 κωμωδιών νέων συγγραφέων. Μία ήμνη ή πρωταγωνίστρια τού «Όντεόν», η δεσποινίς Μπερανζέ, είδε τα χειρόγραφα τού Σαρδού και φώναξε : —Τι όμοιο γράμμα!..

Κι' άρχισε να τα διαβίχη δυνατά. Ό διευθυντής τού «Όντεόν» την άκουγε με προσοχή, και σε λίγο συμφώνησε μαζύ της ότι ή κωμωδία τού νεαρού συγγραφέως άξίζει να παιχθή.

Έτσι άρχισε το στάδιό του ο Σαρδού, χάρις στον έρωτα του γραφικού χαρακτήρα.

Πρό έτών, στην Πενσυλβανία, φώρησε ένας γάτος, τον όποιο όνόμαζαν «Κοκκινομάτη» κ' ο όποιος άφρισε σε μία γάτα, την αδελφούλα του, που άκουγε στο ύνομα «Αικατερίνη», 40 χιλιάδες δολάρια κληρονομία!

Το παράδοξο αυτό συνέβη, διότι ο κείριός τους, ένας έκκεντρικός εκατομμυριούχος, ο κ. Δάλλε, είχε κληροδοτήσει 40 χιλιάδες δολάρια στον «Κοκκινομάτη» και 40 χιλιάδες δολάρια στην «Αικατερίνη», με τόν όρο να κληρονομήση ο ένας τόν άλλον.

Σ' ένα από τα έργα του Άριστοφάνη βρίσκειται ή έξησι 'Ελληνική λέξις :

«Δεπαδοτεμαχοσεολαγοαλεοκρανιολειφανοκρεμμυτοτριμματοσιλφιοπαρσμελιτοκατεκεχυμενοκιχλειοκοσμοφοφαττοπεριστεραλεκρυνονοπτεγεκαφοκιγκλοπελειολαγωσιφαιοθαφητραγανανασπερυγών»!

Λέξις, δηλαδή, με 79 συλλαβές!..

Ίδού και μία άπολωστική άνακόνησις τού παπύ

ζάτσιου χωριού : «Άδελφοί χριστιανοί! Ίπειδής οι Καραγιώργους λέλασε τα κτάλια κ' έββαλε άφουρισμό κ' έπειθής οι Καραγιώργους βρήκι τα κτάλια τ' πάει πούφ ού άφουρισμός».

Ός γνωστόν, στον ήλιο παρουσιάζονται κάθε τόσο κηλίδες. Κατά τού 1811, λοιπόν, δύο μόνον ήλιακές κηλίδες ήσαν ορατές στο άστρο της ήμέρας. Στά 1837 σημειώθηκαν 136 έν δλω.

Η κηλίδες αυτές έμφανίζονται και γάνονται πάλιν κατόπιν.

Κατά την Μαριτανική κατοχή της Ίσπανίας μόνον στην πόλι Καρδούη ύπρχαν 4.000 τζαμά.

Από τόν Νοέμβριο τού 1862 μέχρι τόν Φεβρουάριο τού 1864 δέν έχιλωσε ούτε μία φορά στο Λονδίνο.

Η περιφημος Κάριμεν Σάδα, ή όμοιωτή και λαοφιλής βασίλισσα της Ρουμανίας, λίγον καιρόν πριν πεθάνει, είχε δημοσιεύσει σε κάποιο Άγγλικό περιοδικό ένα άρθρο, το όποιο τελείωνε με την έξησι χακαριστική φράσι :

«Πολλάκις μεταξύ των τούγων ενός άνακτόρου ζούν έστεμμένοι κακούργοι!»

Κάποιος άνοδοκός της Μασσαχουσέτης κατόρθωσε να έπιτύχη μία ποικιλία γαρνιούρων, των όποιων τα φύλλα έχουν μήκος ένδεκα ως δώδεκα εκατοστομέτρων!..

Στην Καλλιφόρνια, πάλι, ύπρχει μία γιγαντοία τριανταφυλιά, ή όποια παράγει έτησίως 10 χιλιάδες εύωδίστατα τριανταφυλλά.

Πρό έβδομάδος έγινε ένας παράξενος γάμος στο Λονδίνο. Γαμπρός και νύχη ήσαν κορφάλοισι, καθώς κ' οι κομπάροι κ' ο πατάς!

